

Εργασίες συνόλου μαθητών:

1η ατομική εργασία:

Έπειτα από την παρουσίαση του τρόπου αναπαράστασης θεμάτων γύρω από το φόβο, στην παραδοσιακή και στην σύγχρονη τέχνη, προσπαθήστε να σχεδιάσετε τη λέξη φόβο χρησιμοποιώντας σαν γραφή σχήματα και γραφές:

Έπειτα, σύμφωνα με το σχέδιο του Τιμ Μπάρτον "Mothera", σχεδιάστε έναν τρομακτικό καθηγητή, χρησιμοποιώντας τα ζωγραφικά στοιχεία της λέξης σας:

Ίριδα Πάτρα:

Σιγαλού Μαρίλη:

Αγοράνου Ουρανία:

Αντωνίνη Κωνσταντίνα:

Καλούμενου Αλεξάνδρα:

Αραπάκη Αλεξιάννα:

Ηλιάδη Σοφία:

Αρβανίτη – Κατζουράκη Μόνικα:

Γιαννουκλίδης Ιωσήφ:

Παρατηρώντας τα σχέδιά μας, ποια περιγραφικά στοιχεία, αισθητικά κι αντιληπτικά, προσθέτουμε στο λεξιλόγιό μας για την περιγραφή του αισθήματος φόβου

2η ατομική εργασία:

Σύμφωνα με τον και τον... πολλές φορές δημιουργούμε φοβίες, που διατηρούν ζωντανό το αίσθημα του φόβου. Ο Έντγκαρ Άλαν Πόε αξιοποιεί τον παραλογισμό σύμφωνα με τον οποίο φτιάχνουμε μία φοβία σε πολλά από τα διηγήματά του. Έτσι προκύπτει, μαζί με το αλλόκοτο και το τρομακτικό, το κωμικό και το παράλογο, αλλά και το ευφύες. Για να προσπαθήσουμε να προσεγγίσουμε μία τέτοια μέθοδο έκφρασης, κάνουμε την παρακάτω άσκηση:

Χρησιμοποιώντας κωμικά κι απλοποιημένα σύμβολα για να γράψουμε ένα διήγημα, εξάγουμε τρόπος σκέψης, κωμικούς και παράλογους και δημιουργικούς.

Διήγημα: Γιατί οι ελέφαντες φοβούνται τα ποντίκια;

Ίρις Πάτρα:

- Γιατί ο ελέφαντας φοβάται το ποντίκι;

Μια μέρα ήταν ένας ελέφαντας που βρήκε ένα όμορφο λουλούδι. Μια άλλη μέρα ο ελέφαντας αποφάσισε να δείξει υπερήφανος το λουλούδι του στον φίλο του, το ποντίκι και τον κάλεσε για δείπνο. Του ποντικού τού άρεσε τόσο πολύ το λουλούδι που αποφάσισε να το κάνει δικό του την επόμενη φορά που θα το έβλεπε. Γι αυτό, ζήτησε από τον ελέφαντα να ξανασυναντηθούν για να μπορέσει να το θαυμάσει άλλη μια φορά. Ο ελέφαντας χάρηκε που στον φίλο του άρεσε το λουλούδι του και χωρίς να διστάσει τον προσκάλεσε για δείπνο ακόμη μια φορά. Στο τέλος του δείπνου, το ποντίκι παρακάλεσε τον ελέφαντα να δει το λουλούδι και αυτός σαν καλός φίλος τον άφησε μόνο του για να το θαυμάσει καλύτερα. Όταν όμως ο ελέφαντας επέστρεψε για να ποτίσει με την προβοσκίδα του το λουλούδι, εκείνο έλειπε. Ο ελέφαντας άρχισε να κλαίει και κατάλαβε ότι το ποντίκι τού έκλεψε το

αγαπημένο του λουλούδι. Έτσι, αποφάσισε να μην ξανακαλέσει για δείπνο το ποντίκι και από τότε άρχισε να το φοβάται.

Μια μέρα ο ελέφαντας ήταν φίλος με το ποντίκι. Αλλά την άλλη μέρα ο ελέφαντας φοβόταν το ποντίκι.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΕΛΕΦΑΝΤΑ

Μια φορά ήταν ένας ελέφαντας, ο πιο μοναχικός ελέφαντας απ' όλους. Μια μέρα ο ελέφαντας βρήκε ένα λουλούδι, το πιο όμορφο λουλούδι απ' όλα. Το λουλούδι έγινε ο καλύτερος φίλος του ελέφαντα και μαζί ταξίδευσαν σ' όλον τον κόσμο. Όμως, όταν μια μέρα που ο ελέφαντας αποφάσισε να μοιραστεί την χαρά του με τον φίλο του, το ποντίκι, έκανε το μεγαλύτερο λάθος. Το ποντίκι τού έκλεψε το λουλούδι του, γιατί στ' αλήθεια ήταν το πιο όμορφο λουλούδι που είχε δει ποτέ. Έτσι, από εκείνη τη μέρα, ο ελέφαντας αποφάσισε να φοβάται το ποντίκι, γιατί του στέρησε το μοναδικό πράγμα που τον έκανε έκανε να χαμογελάει. (και το λουλούδι όμως χαμογελούσε στον ελέφαντα, αν και εκείνος δεν μπορούσε να το δει). Τίποτα πια δεν είχε σημασία για τον ελέφαντα και όλο έκλαιγε. Με τα δάκρυά του φύτεψαν μικρά λουλουδάκια, όμως ο ελέφαντας δεν τα είδε ποτέ. Χάρισε κάθε μικρό κομμάτι της ψυχής του για να ζωντανέψει το κάθε ένα λουλουδάκι, ώσπου στη θέση του ελέφαντα υπήρχαν μόνο χιλιάδες μικρά λουλουδάκια και όταν ο άνεμος φύσηξε, τα πήρε μαζί του και τα σκόρπισε παντού.

Τόσο πολύ μόνος ένωθε ο ελέφαντας, που ποτέ δεν θα μάθει αν τελικά θα βρει μια μέρα το λουλούδι, το πιο όμορφο λουλούδι απ' όλα, που κάθε νύχτα λαχταρούσε να ονειρευτεί.

Κατίρης Μάριος:

Μια φορά και ένα καιρό, ήταν ένας ελέφαντας και ένα ποντίκι. Μια μέρα περπατούσαν σε ένα δάσος όταν ξαφνικά εμφανίστηκε ένας κυνηγός. Ο κυνηγός βλέποντας τον ελέφαντα ήθελε να τον σκοτώσει. Τότε αυτός άρχισε να τρέχει για να ξεφύγει. Όμως το ποντίκι βοήθησε τον κυνηγό να τον παγιδεύσει και να τον σκοτώσει. Τότε, ένας άλλος ελέφαντας παρατήρησε το γεγονός και το μετέφερε σε όλη την αγέλη των ελεφάντων. Από τότε λοιπόν, όλοι οι ελέφαντες φοβούνται τα ποντίκια γιατί νομίζουν ότι σηματοδοτούν το τέλος τους.

Μια φορά και έναν καιρό, σε μια μικρή κοινωνία ανθρώπων ο φόβος έγινε βασιλιάς και άρχισε να εξουσιάζει τους πάντες. Κανείς δε μπορούσε να του πάει κόντρα και κανείς δε μπορούσε να ξεφύγει από αυτόν. Οι φόβοι του καθενός άρχισαν να γίνονται και φόβοι του άλλου. Κάθε μέλος αυτής της μικρής κοινότητας συμπεριφερόταν μόνο με βάση τους φόβους του και στην ουσία αυτό το μικρό τερατάκι του φόβου άρχισε σιγά σιγά να μεγαλώνει και να εξαπλώνεται σε μεγαλύτερες κοινωνίες ανθρώπων. Όσοι και αν προσπάθησαν να το νικήσουν, να ξεπεράσουν τους φόβους τους, δε τα κατάφεραν. Με το πέρασμα του χρόνου αυτό το μικρό τερατάκι γιγαντώθηκε και έφτασε στο σημείο να εξουσιάζει ολόκληρο το κόσμο. Η αβεβαιότητα και η καχυποψία κυριαρχούσε μεταξύ των

ανθρώπων. Κανείς δεν εμπιστευόταν κανέναν γιατί φοβόταν την προδοσία, την απόρριψη. Ο καθένας κλείστηκε στον εαυτό του και ζούσε μόνο για τον ίδιο. Με το καιρό όμως, αυτό το τεράστιο τέρας πλέον του φόβου, μιας και είχε κατακτήσει ολόκληρο το κόσμο και κανείς δε μπορούσε να του αντισταθεί, έφυγε και κινήθηκε προς άλλους πλανήτες για να εξουσιάσει και άλλα πλάσματα. Παρόλο όμως που έφυγε από τη γη, αυτό δε σημαίνει ότι επανήλθε η αρχική κατάσταση όμως, τα πράγματα βελτιώθηκαν. Οι άνθρωποι άρχισαν σιγά σιγά να εμπιστεύονται το διπλανό τους και να μη φοβούνται τα πάντα όπως παλιά. Βέβαια για να φτάσουμε στην εποχή που δεν είχε εμφανιστεί το τέρας του φόβου χρειάζεται καιρός. Κάποιοι φόβοι είχαν ριζωθεί στις καρδιές των ανθρώπων. Ο φόβος είναι ένα συναίσθημα που σίγουρα γεννά και άλλα αρνητικά συναισθήματα όπως το μίσος. Και όλα αυτά, είχαν περάσει στο εσωτερικό του κάθε ανθρώπου. Παρότι η κατάσταση βελτιώθηκε αισθητά όλα αυτά παρέμειναν σε μεγάλο βαθμό στις καρδιές των ανθρώπων. Η προσπάθεια αποτοξίνωσης από αυτό το τέρας δεν έχει φτάσει ούτε στο μισό. Οι κοινωνίες που δημιουργούνται είναι μίζερες, ψεύτικες, εγωιστικές. Και έτσι φτάσαμε στο σήμερα, που σίγουρα χρειάζονται τεράστιες προσπάθειες για να καταφέρουμε να κάνουμε τη κοινωνία μας αληθινή, χωρίς εγωισμούς, χωρίς να υπάρχει αυτή η αποξένωση, μια κοινωνία που να μοιάζει με αυτή που υπήρχε πριν εμφανιστεί το τέρας.

Ο Γούλυ δε ξέρει τι να κάνει. Έχει πέσει σε ένα μεγάλο δίλημμα. Έχει δοκιμάσει τα πάντα αλλά είναι αδύνατον να ξυπνήσει την Εύα. Τι θα κάνει; Από τη μία σκέφτεται ότι είναι εντελώς εγωιστικό να κρατήσει την Εύα ζωντανή σε βάρος ολόκληρου του κόσμου. Από την άλλη για αυτόν η Εύα είναι ο κόσμος του. Η σύγκρουση μέσα του είναι πολλή μεγάλη. Είναι η λογική του που συγκρούεται με τα αισθήματά του. Τελικά ποιός θα νικήσει; Η λογική του τον επιτάσσει να σκοτώσει την Εύα για το καλό όλων των ανθρώπων ενώ τα αισθήματά του να την αφήσει κοιμισμένη ακόμα και αν δε ξυπνήσει ποτέ. Τελικά η καρδιά του είναι αυτή που θα υπερνικήσει το μυαλό του. Έτσι, αποφασίζει να αφήσει την Εύα να κοιμάται με την ελπίδα ότι κάποτε θα ξυπνήσει έστω και αν αυτό δε γίνει ποτέ. Ο καιρός περνά και η Εύα δε ξυπνά. Ο Γούλυ αναρωτιέται για το αν είχε πάρει τη σωστή απόφαση. Τύψεις τον βασανίζουν για το αν είναι σωστό να μη φανερώσει στους ανθρώπους την ύπαρξη του λουλουδιού μιας και έχει σχεδόν πειστεί ότι η Εύα δε θα ξυπνήσει ποτέ. Έτσι, αποφασίζει να σκοτώσει τελικά την Εύα για το καλό της ανθρωπότητας. Έτσι και γίνεται. Ο Γούλυ δείχνει το λουλούδι στους ανθρώπους και αυτοί γυρνούν στη γη. Ο Γούλυ κρατά για πάντα στη μνήμη του την Εύα για να θυμάται, ότι δυστυχώς μερικές φορές στη ζωή τα πιο όμορφα και αγνά πράγματα, τα αισθήματά του για εκείνη, μένουν ανεκπλήρωτα.

Ο ελέφαντας είναι στεναχωρημένος γιατί ο φίλος του ο ποντικός τον πρόδωσε, καθώς, όταν είδε το λουλούδι του προσπάθησε να τον εκβιάσει ότι θα το αποκαλύψει σε όλο το ζωικό βασίλειο αν δε του το δώσει. Ο ελέφαντας φοβάται ότι αν μάθει όλο το ζωικό βασίλειο για το λουλούδι του και την αγάπη του για αυτό τα υπόλοιπα ζώα θα τον κοροϊδεύουν για το υπόλοιπο της ζωής του. Από την άλλη αν υποκύψει στον εκβιασμό του ποντικού θα χάσει το λουλούδι που είναι τόσο πολύτιμο για αυτόν. Από τη μία θυμώνει με το ποντικό που τον νόμιζε για φίλο του και από την άλλη με τον εαυτό του για αυτή την αδυναμία του, ένας

ολόκληρος ελέφαντας να αγαπάει ένα λουλούδι. Τελικά φοβούμενος αυτή την αποκάλυψη δίνει στο ποντικό το λουλούδι και αποφασίζει να μη του ξαναμιλήσει ποτέ. Τα χρόνια περνούν και ο ελέφαντας ενώ μεγαλώνει και έχει αποκτήσει φίλους, κύρος, εξουσία μέσα στο ζωικό βασίλειο δεν είναι ευτυχισμένο. Κάτι του λείπει και αυτό είναι το λουλούδι του που έχει να δει χρόνια. Έτσι αποφασίζει να ψάξει για αυτό. Ο καιρός περνά και το λουλούδι άφαντο μέχρι που φτάνει η στιγμή ο γέρικος πλέον ελέφαντας να πεθάνει και τότε είναι που καταλαβαίνει ότι αν δε παλέψεις για αυτό που αγαπάς, αν δε ρισκάρεις για αυτό και δεν τολμήσεις, αν δε ξεπεράσεις το φόβο της γελοιοποίησης από τους άλλους, δε θα γίνεις ποτέ ευτυχισμένος γιατί απλούστατα δε θα είσαι ποτέ ο εαυτός σου.

Παρασκευοπούλου Αργυρώ:

Ήταν μια φορά και έναν καιρό ένας ελέφαντας που τον έλεγαν Κρόνκ. Ο ελέφαντας λοιπόν, ο Κρόνκ, είχε ένα μεγάλο πρόβλημα. Ένα πρόβλημα που ήταν η αιτία να είναι ο περίγελος όλης της ζούγκλας, ακόμα και ανάμεσα στην οικογένεια του. Ο Κρόνκ φοβόταν πολύ τα μουστάκια. Εδώ πρέπει να αναφέρω πως υπάρχουν δύο ειδών φόβοι οι παράλογοι και οι λογικοί. Ο φόβος για τα φιστίκια ας πούμε είναι ένας λογικός φόβος εφόσον μπορείς ας πούμε κάποιος να είναι αλλεργικός στα φιστίκια και να φοβάται όχι μόνο να τα φάει αλλά ακόμα και να τα πλησιάσει. Ο φόβος όμως για έναν ρινόκερο που παίζει βιολί είναι ένας παράλογος φόβος. Έτσι όπως ο φόβος για τον ρινόκερο που παίζει βιολί και ο φόβος για τα μουστάκια είναι παράλογος και γι' αυτό ο Κρόνκ ήταν ο περίγελος της ζούγκλας. Καταλαβαίνεται λοιπόν πως επιδεινώθηκε η κατάσταση όταν μια μέρα που ήταν όλη η αγέλη μαζεμένη για τη βραδινή καταμέτρηση αποθέματος σταφυλιών εμφανίστηκε ένα μικρό ποντίκι με μεγάλα μουστάκια. Μόλις ο Κρόνκ είδε τα μουστάκια του ποντικού τρελάθηκε, άρχισε να φωνάζει, να κουνάει την προβοσκίδα του πέρα-δωθε και να τρέχει. Δεν ξέρω τι συνέβη από εκείνη την ημέρα στον ελέφαντα πάντως οι πηγές μου λένε πως ζει σαν ερημίτης σ' ένα βουνό μαθαίνοντας από τους ρινόκερους να παίζει βιολί .

Αρβανίτη Αλεξάνδρα:

Οι άνθρωποι έχουν πολλούς φόβους, ενώ στην ουσία αυτοί είναι εκείνοι που τους δημιουργούν.

Πώς γίνεται λοιπόν να μην έχουν οι ελέφαντες; Βέβαια οι ελέφαντες είναι πελώρια ζώα, με μεγάλα πόδια και τεράστιες προβοσκίδες, εμάς τα ποντίκια με ένα μόνο τους βήξιμο θα μας είχαν σκωτώσει.

Κι όμως, αυτά τα γιγάντια πλάσματα, με τα τεράστια πόδια που και μόνο που περπατούν τραντάζουν τη γη, που μπορούν να σε σκωτώσουν με μία κίνηση, και αυτά τα πλάσματα, φοβούνται εμάς, τα μικροσκοπικά και ασήμαντα ποντίκια, τα παράσιτα της τροφικής αλυσίδας!!

Όσο παράλογο κι αν ακούγεται ναι, είναι αληθινό! Θυμάμαι τις ιστορίες που μου έλεγε η μητέρα μου.. Ότι αυτός ο φόβος προήλθε από τα αρχαία χρόνια όταν όλα τα ζώα ζούσαν μονιασμένα στη ζούγκλα. Τότε λέει ξεκίνησε η διαμάχη μεταξύ των ελεφάντων και των ποντικών. Οι ελέφαντες εξαγριώθηκαν με τα ποντίκια, τα οποία μόνο μόλυναν τη ζούγκλα

και έκαναν θόρυβο,αντί να θραφούν και να εργαστούν.Έτσι ο βασιλιάς των ελεφάντων τα εξόρυσε από τη ζούγκλα!Τα ποντίκια για να εκδικηθούν,έκαναν επιδρομή τη νύχτα ενώ οι ελέφαντες κοιμόντουσαν,οι σκιές των ποντικιών φάνταζαν τεράστιες μέσα στο φως του φεγγαριού,οι ελέφαντες τρομοκρατημένοι τράπηκαν σε άτακτη φυγή!Αν και τα ποντίκια δεν επέστρεψαν ποτέ στη ζούγκλα,όποτε συναντιούνται με τους ελέφαντες,αυτοί τα αποφεύγουν αφού η ιστορία είναι γνωστή και σε αυτούς!Όσο για εμάς τα ποντίκια...ουσιαστικά πλέον δεν τους πειράζουμε ποτέ!!

Γιαννουκλίδης Ιωσήφ:

Ισχύει ότι οι ελέφαντες φοβούνται τα ποντίκια; Μπορεί να μπορεί και όχι αλλά αν όντως αυτή η θεωρία αληθεύει υπάρχουν κάποιοι λόγοι για τους οποίους ένας γίγαντας σαν τον ελέφαντα σκιάζεται στην ιδέα ενός πλάσματος που δεν καταλαμβάνει ούτε το 1/1000 του όγκου του. Για παράδειγμα πως οι άνθρωποι φοβούνται τα έντομα αντιστοίχως και οι ελέφαντες φοβούνται το διαφορετικό... το έντομο σε αντίθεση με τον άνθρωπο πετάει... έτσι και το ποντίκι σε αντίθεση με τον ελέφαντα, έχει τεράστια ευκινησία ενώ μπορεί να φτάσει σε μέρη που ένας ελέφαντας δεν θα μπορούσε ούτε να φανταστεί.